

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Simonfalvi Éva pártfogó ügyvéd (....) által képviselt dr. felperes neve(....) felperesnek, a alperes neve(....) alperes ellen szerzői jog megsértése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. május 3. napján kelt 62.P.20.375/2010/12. sorszámú ítélete ellen a felperes 13. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és megállapítja, hogy az alperes megsértette a felperes névfeltüntetéshez és a mű egységének védelméhez fűződő szerzői jogát azzal, hogy a K... című folyóirat 2009. évi VI. számának 56-67. oldalain és az alperes internetes oldalán a felperes „B... H... P...ról M... L...val” című művén M... L...t is szerzőként tüntette fel, megváltoztatva a mű szerzőjének nevét és a mű címét. Az alperest a további jogsértéstől eltiltja, valamint kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 8 000 (Nyolcezer) forintot és ezen összegnek 2009. július 1-től a kifizetés napjáig járó törvényes kamatát. Az alperes által az állam javára megfizetendő kereseti illeték összegét 13 500 (Tizenháromezer-öttszáz) forintra leszállítja és megállapítja, hogy a felperes teljes személyes költségmentességére figyelemmel a fennmaradó 13 500 (Tizenháromezer-öttszáz) forint illetéket az állam viseli. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az alperes 18 000 (Tizennyolcezer) forint fellebbezési illetéket külön felhívásra az államnak megfizetni, a további 18 000 (Tizennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Megállapítja, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére fele részben az alperes köteles.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesnek a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény 13. §-ában írt szerzői jogát azáltal, hogy a K... című folyóirat 2009. évi VI. számának 56-67. oldalain, valamint az alperes internetes oldalán a felperes „B... H... P...ról M... L...val” című

művén M... L...t szerzőként tüntette fel, megváltoztatta a mű szerzőjének nevét és a mű címét.

Kötelezte az alperest, hogy 60 napon belül a jelen ítélet rendelkező részének első bekezdését a K... című folyóiratban, valamint a K... internetes oldalán hozza nyilvánosságra. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Akként rendelkezett, hogy mindegyik fél viseli a saját költségét. Kötelezte az alperest, hogy külön felhívásra, az állam javára fizessen meg 32 700 forint feljegyzett eljárási illetéket. Megállapította, hogy az ezt meghaladóan feljegyzett 32 700 forint eljárási illetéket az állam viseli, és hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának fele részének viselésére az alperes köteles.

A megállapított tényállás lényege szerint a felperes 1990-ben mintegy 28 személlyel, köztük M...L...val, irodalmi tárgyú interjúsorozatot készített, amelynek témája: Emlékezések H... P...re. Az interjúk egy része 1990-91-ben megjelent különböző folyóiratokban, majd 1995-ben a N... T... Rt. kiadásában megjelent felperes neve: B... H... P...ről című könyvben kaptak helyet. Ebben az összeállításban a M... L...val készített interjú nem jelent meg.

A felperes 2009. február 24-én a M... L...val lefolytatott beszélgetés nyilvánosságra hozatala céljából megkereste az alperes szerkesztőjét, és megküldte neki az interjút, jegyzetanyaggal ellátva. Az anyag címe „felperes neveB... H... P...ről M... L...VAL” volt. A felperes által az interjú szövegén végrehajtott kisebb javításokat követően K... N... tördelőszerkesztő 2009. május 6-án felperesnek elküldte a korrektúrát. A felperes észrevételezte, hogy az 1995. évi kötetben megjelöltek szerint alcímben kéri feltüntetni a beszélgetőpartner nevét. Jelezte, hogy szerinte a korrektúra szerinti változat szerzői jogi problémákat is felvet, mert szerzőnek tünteti fel az interjúalanyt is, ezért kérte meghagyni az általa adott, „felperes neveB... H... P...ről M... L...VAL” címet. A levél azzal a mondattal zárult, hogy „ha netán a szerkesztőség anyagi gondjai állnak a szerzőként való mellőztetésem hátterében, hajlandó vagyok lemondani a honoráriumról”. A tördelőszerkesztő értesítette a felperest, hogy írása bekerül a K... című folyóiratba, valamint, hogy a korrektúrán a javításokat felvezették.

Az interjú a lap 2009. évi júniusi számában „M... L... - felperes neveB... H... P...ről” címmel jelent meg. A folyóirat 56. oldalán lábjegyzetként a következő szöveg szerepelt: „Az 1990. július 9-én hangszalagra vett beszélgetés kiegészíti a felperes neveB... H... P...rel című kötetében megjelentetett sorozatot”.

A felperes kifogásolta, hogy a műve megjelentetésével kapcsolatban nem kötöttek vele felhasználói szerződést, így azt az engedélye és hozzájárulása nélkül tették közzé, díjat sem fizettek és szerzői jogi szempontból lényeges módon megváltoztatták a mű paramétereit, így a címét is, továbbá az interjúalanyt helytelenül szerzőként tüntették fel. Az alperes válaszlevelében közölte, hogy a helyreigazításnak nem tudnak helyt adni, mert a címet a K... hagyományainak megfelelően változtatták meg és lábjegyzetben közölték a felperes sorozatának címét. Ezután a felperes olyan felhasználói szerződés megküldését kérte, amelyben

az alperes 40 000 forint megfizetésére vállal kötelezettséget. Az alperes ettől elzárkózott.

A felperes pontosított keresetében a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 10. §-ára alapítottan egyrészt annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a mű nyilvánosságra hozatalához való jogát, mert abban a formában, ahogy a mű megjelent, azt nem kívánta volna nyilvánosságra hozni. Az Szt. 12. §-a szerint kérte a név feltüntetéshez való joga megsértésének megállapítását is, mert az alperes M... L...t szerzőnek tüntette fel. Állította továbbá, hogy a mű egységének védelméhez fűződő, az Szt. 13. §-ában biztosított joga is sérelmet szenvedett, mert az alperes a szerző nevét és a címet is megváltoztatta, valamint az 56. oldalon olyan lábjegyzetet szúrt be a műbe, amely az eredetiben nem volt benne. Állította a vagyoni jogának megsértését is, az Szt. 16. §-ában foglaltakra figyelemmel, mert az alperes kiadói szerződés nélkül adta ki a művet. Mindezek alapján a jogsértés megállapításán túlmenően az alperes további jogsértéstől eltiltását, elégtételadást kért és igényelte a 40 000 forint honoráriumot is. Késedelmi kamatra is igényt tartott.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását indítványozta. Hivatkozott arra, hogy az interjú átmeneti műfaj, emiatt a műben szereplő gondolatok az interjúalanyt is kiemelt módon szerzővé tették. A kártérítési igénnyel kapcsolatban megjegyezte, hogy bruttó 8 000 forintot kész a felperesnek megfizetni, ennek teljesítéséhez azonban elfogadó nyilatkozat szükséges.

Az elsőfokú bíróság a csatolt okiratok és a felperes személyes meghallgatása alapján a keresetet részben megalapozottnak találta. Rámutatott arra, hogy - bár a hangfelvétel 1990-ben készült, az alperes által kétségbe nem vont felperesi előadás szerint az interjú szerkesztett és jegyzetelt változata 2009-es -, így az ügyben a jelenleg hatályos Szt. rendelkezéseit kell alkalmazni.

Az Szt. 1. § (1)-(3) bekezdései és a 4. § (1) bekezdése alapján a bíróság hangsúlyozta, hogy az interjú annyiban speciális mű, hogy az interjú témáját, az interjúalany személyét az interjú készítője választja ki és ő kezdeményezi, valamint irányítja is a beszélgetést, szükség szerint szerkeszti, javítja, pontosítja az interjú szövegét. Ebből következően az interjú, mint mű egyéni, eredeti jellegét az interjút készítő szellemi tevékenységéből nyeri el, tehát ő az, aki a művet megalkotja. Erre figyelemmel a felperest kell szerzőnek tekinteni, őt illeti meg az Szt. 9. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő és a vagyoni jogok összessége is.

Az elsőfokú bíróság az egyes kereseti kérelmek tekintetében a következőket állapította meg.

A felperesnek a mű nyilvánosságra hozatalával kapcsolatos, az Szt. 10. § (1) bekezdésében írt joga megsértése vonatkozásában a keresetet nem találta alaposnak, mert a felperes maga ajánlotta fel a művét nyilvánosságra hozatal céljából. Elutasította a felperesnek az Szt. 12. §-ára alapított azt a kereseti kérelmét is, hogy a művén és a művére vonatkozó közleményen a közlemény terjedelmétől

és jellegétől függően szerzőként feltüntessék, mert úgy foglalt állást, hogy a felperes szerzőként feltüntetésre került.

Ugyanakkor arra a következtetésre jutott, hogy az alperes megsértette a felperes Szjt. 13. §-ában biztosított, a mű integritásához fűződő jogát, azáltal, hogy a felperes által több elektronikus levélben megjelölt címet engedély nélkül megváltoztatta, valamint más személyt is feltüntetett szerzőként. A lábjegyzetben írtakat a szerzőre nézve nem tartotta sérelmesnek, mert bár megállapítható az eltérés az eredeti szövegtől, jogsértés nem történt.

Az Szjt. 16. § (1) bekezdése, 45. § (2) bekezdése, 16. § (4) bekezdése felhívásával a felperes 2009. május 6-ai elektronikus üzenetét úgy értelmezte, hogy a felperes a felhasználáshoz még honoráriumról történő lemondással is hozzájárult, tehát úgy foglalt állást, hogy az alperes a felperes szerzői vagyoni jogát nem sértette meg.

A jogsértés részbeni megállapítása folytán alkalmazta az Szjt. 94. § (1) bekezdés a) és c) pontjában írt jogkövetkezményeket, azzal, hogy az elégtételadásra a Pp. 217. § (2) bekezdése szerinti hosszabb határidőt szabott. Elutasította viszont az Szjt. 94. § (1) bekezdés b) pontjára és a 94. § (2) bekezdésére alapított kereseti kérelmet, mivel - megítélése szerint - a jogsértés a mű engedély nélküli megváltoztatásában és nem a nyilvánosságra hozatalában állt.

A pertárgy értékét kereseti kérelemként 3 x 350 000 + 40 000 forintban, összesen 1 090 000 forintban állapította meg és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött a perköltség viselés körében. A felperes személyes költségmentessége folytán e szerint le nem rótt 65 400 forint kereseti illetéket fele-fele arányban osztotta meg a felek között.

A pártfogó ügyvéd díjával kapcsolatos rendelkezését a Pp. 87. § (2) bekezdésére alapította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak részbeni megváltoztatása, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítása végett.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a mű nyilvánosságra hozatalát illetően a felperestől eltérő következtetésre jutott. Álláspontja szerint a csatolt elektronikus levelezésből lesűrhető, hogy a tördelőszerkesztő tudomására hozta a szerző feltüntetésére vonatkozó aggályait és - noha a korrektúra megfelelő elvégzéséről tájékoztatták - a nyilvánosságra hozatal tekintetében fenntartotta eredeti feltételeit.

A szerzőként való feltüntetés téves voltát változatlanul azért tartotta jogsértőnek, hogy nem egyedüli szerzőként tüntették fel, illetve, hogy az interjúalanyt jelölték meg első szerzőként, mivel a publikációknál még a sorrendiségnek is szerepet kell tulajdonítani. Megjegyezte, hogy a neve feltüntetéséhez és a szerzői minőség elismeréséhez való joga egymástól el nem választható, kizárólagos jog és az ezzel

kapcsolatos bírósági álláspont ellentétben állónak látszik az interjú jogi megítélésére vonatkozó indokolásban kifejtettekkel.

Az Szt. 13. §-ához fűzött jogszabály-magyarázat, álláspontja szerint, nem hagy kétséget afelől, hogy a mű egységéhez való jog a szerzőt akkor is megilleti, hogyha a mű torzítása vagy csonkítása nem sérelmes a szerző becsületére vagy hírnevére. Ezért a lábjegyzet beszúrását továbbra is jogsértőnek állította.

Fenntartotta az Szt. 16. § (4) bekezdésére alapított vagyoni igényét annak kiemelésével, hogy az e-mail üzenetben általa megfogalmazott súlyos kritika után írt mondatot a szöveggörnyezetből nem lehet kiragadni, vagyis nem tett olyan tartalmú komoly szándékú nyilatkozatot, hogy bármely okból a honoráriumról lemondana. Ezt támasztja alá, hogy maga az alperes is megajánlott részére 8 000 forintot.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem korlátai között bírálta el, tehát alperesi fellebbezés hiányában nem voltak érinthetők a keresetnek részben helytadó rendelkezései. A másodfokú bíróság a fellebbezést a következők szerint részben alaposnak tartotta.

Az elsőfokú bíróság a teljeskörűen feltárt tényállásból, megfelelő jogszabály alkalmazásával, túlnyomórészt helyes következtetésre jutott, így megalapozottan állapította meg, hogy az interjú szerzői műnek minősül és hogy annak szerzője - az Szt. 4. § (1) bekezdéséből kiindulva - nem vitathatóan az interjút készítő felperes volt. Az elsőfokú bíróság helytállóan jelölte meg az irányadó jogszabályi rendelkezéseket is. A másodfokú bíróság azonban a felperes keresetében megjelölt, három személyhez fűződő és egy vagyoni jogi sérelmét az elsőfokú bíróságtól részben eltérően ítélte meg, és indokoltnak látta a jogkövetkezmények részbeni eltérő alkalmazását is. A másodfokú bíróság az egyes felperesi szerzői jogi sérelmeket illetően a következőket fejti ki.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy nem sérült a felperesnek a műve nyilvánosságra hozatalához fűződő személyiségi joga. Az Szt. 10. § (1) bekezdése értelmében a szerző határoz arról, hogy műve nyilvánosságra hozható-e.

Az elsőfokú bíróság döntése az állított jogsérelem vonatkozásban helyes. A felperes maga ajánlotta fel a művet az alperesnek, azzal a céllal, hogy az a folyóiratban megjelenjen, tehát azt nem vitásan nyilvánosságra kívánta hozni. A nyilvánosságra hozatal ugyanis nem más, mint a szerzőnek olyan kifejezett jognyilatkozata, amely szerint a művet mások számára hozzáférhetővé, megismerhetővé kívánja tenni. Ellentéte a titokban tartás, vagyis a szerző dönthet úgy, hogy a művet nem hozza nyilvánosságra. A két egymást kizáró lehetőségéből következik, hogy a nyilvánosságra hozatal nem köthető semmilyen feltételhez, tehát ahhoz sem, hogy annak következtében ne állhasson elő jogsértés. Ha jogsértő helyzet adódik elő, az Szt. megfelelő rendelkezése kellő védelmet nyújt a szerzőnek a jogsértéssel

szemben, de a védelem módja nem a nyilvánosságra hozatal valamiféle korlátozása.

Eredményes volt azonban a felperesi fellebbezés a névjog-sérelem tekintetében, ezért a jogsértés ebben a vonatkozásban megállapítható volt.

Az Szjt. 12. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a szerzőt megilleti a jog, hogy művén és a művére vonatkozó közleményen - a közlemény terjedelmétől és jellegétől függően - szerzőként feltüntessék. A szerzőt a mű részletének átvétele, idézése vagy ismertetése esetén is meg kell jelölni. A szerző a neve feltüntetéséhez való jogot a felhasználás jellegétől függően, ahhoz igazodó módon gyakorolhatja. A 12. § (4) bekezdése kimondja, hogy a szerző követelheti, hogy e minőségét senki se vonja kétségbe.

A másodfokú bíróság osztotta azt a fellebbezési érvelést, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének az ezzel a jogsérelemmel összefüggő indokolása ellentétben állt a bíróság által az „interjú”-fogalom körében leírtakkal. Mivel a felperest kell a mű szerzőjének tekinteni, minden olyan megfogalmazás, amely ezzel ellentétes, sérti a felperes név feltüntetéséhez fűződő személyiségi jogát. Ez azt jelenti, hogy nemcsak az jogsértő, ha kifejezetten más személyt jelölnek megszerzőként, hanem az is, ha más személyt is feltüntetnek szerzőként. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy szerzői jogi értelemben annak sincs jelentősége, hogy elsőként vagy másodikként jelölnek meg olyan személyt szerzőként, aki nem társszerzője a műnek.

A mű integritásához fűződő személyiségi jog tekintetében a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a szerző neve és a mű címének megváltoztatásával összefüggő jogsérelem megállapítását fellebbezés nem támadta, csupán az ekörben elutasított - a lábjegyzet beszúrásával kapcsolatos - kereset volt a felülbírálat tárgya. Ebben a részben az elsőfokú bíróság döntését és indokait teljes mértékben osztotta a másodfokú bíróság.

Az Szjt. 13. §-a szerint a szerző személyhez fűződő jogát sérti művének mindenfajta eltorzítása, megcsonkítása vagy más olyan megváltoztatása vagy megcsorbitása, amely a szerző becsületére vagy hírnevére sérelmes.

A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy e szabály szerint - ellentétben a fellebbezés érvelésével - a műnek nem minden megváltoztatása tiltott, hanem a művet csonkító, torzító közvetlenül beavatkozás, illetve az a megváltoztatás, amely becsület vagy jóhírnév sérelmére vezethet. A kifogásolt lábjegyzet beszúrása azonban nem tekinthető a mű lényegi vonásait érintő beavatkozásnak, amely az Szjt. 13. §-ában írt jog sérelmét eredményezné.

A felperes vagyoni jogi jogait illetően azt kell hangsúlyozni, hogy az Szjt. 16. § (1) bekezdése alapján a szerzői jogi védelem alapján a szerzőnek kizárólagos joga van a mű egészének vagy valamely azonosítható részének anyagi formában és nem anyagi formában történő bármilyen felhasználására és minden egyes felhasználás engedélyezésére. E törvény eltérő rendelkezése hiányában a felhasználásra engedély felhasználási szerződéssel szerezhető. A 16. § (4) bekezdése kimondja, hogy ha e törvény másképp nem rendelkezik, a szerzőt a mű felhasználására adott

engedély fejében díjazás illeti meg, amelynek - eltérő megállapodás hiányában - a felhasználáshoz kapcsolódó bevétellel kell arányban állnia. A díjazásról a jogosult csak kifejezett nyilatkozattal mondhat le. Ha a törvény a felhasználási szerződés érvényességét megszabott alakhoz köti, a díjazásról való lemondás is csak a megszabott alakban érvényes. Az Szjt. 45. § (1) bekezdése szerint a felhasználási szerződést - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - írásba kell foglalni. E szabály alól a 45. § (2) bekezdése kivételt állapít meg: nem kötelező a szerződés írásba foglalása napilapban vagy folyóiratban történő közzétételre kötött szerződés esetén.

Az adott esetben nem volt írásbeli szerződés, megállapítható volt azonban a felhasználáshoz adott szerzői engedély, megtörtént a felhasználás, de az a díjazás elmaradt, és annak a feltételeiben nem volt egyetértés. Az engedélyezett felhasználásra tekintettel tehát a jogsértés nem volt megállapítható, ahogy azt az elsőfokú ítélet helyesen tartalmazza, de a díjazás iránti felperesi igény alapos volt, ezért értelmezésre szorult a felperes tényállásban említett ironikus megjegyzése. Ebben a kérdésben a Fővárosi Ítéltábla a Ptk. 207. § (1) és (4) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságtól eltérő eredményre jutott, és azt állapította meg, hogy a felperes megjegyzése nem értelmezhető kiterjeszthetően, vagyis nem mondható ki, hogy a felperes díjigényéről lemondott volna.

A felperest tehát megilleti a felhasználás fejében a szerzői jogi díj, amelyet a Fővárosi Ítéltábla az Szjt. 94. § (1) bekezdés e) pontja szerinti, a jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítéseként állapított meg. Tekintettel arra, hogy a gazdagodás vonatkozásában bizonyítás nem folyt, a Fővárosi Ítéltábla csak az alperes által felajánlott 8 000 forintot látott e címen megítélhetőnek. Mivel a felperes késedelmi kamatot is igényelt, a másodfokú bíróság a Ptk. 301. §-a szerint erről is rendelkezett.

Tévedett az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy a jövőre nézve eltiltó rendelkezés az adott esetben nem hozható. Az Szjt. 94. § (1) bekezdés b) pontja értelmében alkalmazható és alkalmazandó ez az objektív jogkövetkezmény is, mellőzésére nem megfelelő indok, hogy a jogsértés a mű engedély nélküli megváltoztatásában állt. Az eltiltás éppen arra vonatkozik, hogy az alperes ne lehessen jogosult a művet a későbbiekben - engedély nélkül megváltoztatva - kiadni.

A másodfokú bíróság utal arra, hogy az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét sem helyesen állapította meg, mert a jelen esetben egyetlen jogsértő magatartásból eredő sérelmekről volt szó. A felperes egységes szerzői joga és az alperes egységes jogsértő magatartása folytán nem több igény érvényesítése történt [ltv. 40. § (1) bekezdés], és az igényelt 40 000 forint szerzői díj - az EBH1999. 94. számú elvi határozatban foglaltak analóg alkalmazásával - sem számítható hozzá a meg nem állapítható ügyértékhez. Ezért az illetékalap a Pp. 24. § (1) bekezdése és az ltv. 39. § (3) bekezdés b) pontja alapján 450 000 forint, a feljegyzett kereseti illeték pedig az ltv. 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint helyesen 27 000 forint volt.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésének megfelelően részben, a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta. A Fővárosi Ítéltábla utal arra, hogy a jogszabályi hivatkozás a rendelkező részre tartozik.

A megváltoztató rendelkezések folytán adódott elő az a helyzet, hogy a pernyertesség-pervesztesség aránya azonossá vált, de e vonatkozásban az elsőfokú bíróság ítélete szerinti csekély eltérés miatt nem volt indokolt a megváltoztató rendelkezés. Az alperest terhelő kereseti illetéket azonban az előbbiek szerint 13 500 forintra kellett leszállítani, és az állam is ezzel azonos összegű illetéket visel a felperes költségmentessége folytán.

Az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja szerinti 600 000 forint pertárgy érték alapján számított 36 000 forint fellebbezési illetéket a Fővárosi Ítéltábla az előbbiek szerint fele-fele arányban osztotta meg [6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1)-(2) bekezdése, 14. §-a].

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján állapította meg, hogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját fele-fele arányban az állam és az alperes köteles viselni.

, 2011. november 3.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelélül: